

НЕБО ONLINE

«Не самим хлібом житиме людина, але
кожним словом, що виходить з Божих уст»
(Матв. 4:4).

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 2 Лютий 2018

Щомісячна християнська газета

www.lifesource.com.ua

АЛЕ ВИПОВНИТЬСЯ ЗАДУМ ГОСПОДНІЙ

Початок нового року – подія, яка змушує задуматися над пройденим проміжком часу, проаналізувати, підбити підсумки попереднього року, зробити висновки з пережитого. І усвідомити, що час не стоїть на місці.

Одного разу Ісус Христос розповів «притчу, кажучи: «В одного багатого чоловіка добре вродила нива. І думав він, кажучи сам до себе: «Що робити, коли не маю куди зібрати врожаю?». І сказав: «Оце зроблю так – розвалю свої клуні, збудую більші, зберу туди все [моє] збіжжя та мої добра, скажу своїй душі: «Душе, маєш вдосталь добра, зібраного на багато років: спочивай, їж, пий, веселися». А Бог до нього мовив: «Нерозумний, цієї ночі душу твою зажадають від тебе; а те, що ти приготував, – кому воно буде?». Так буває із тим, хто збирає для себе, але не багатіє в Бога» (Луки 12:16–21).

Ця притча змушує задуматися над тим, що життя людини короткочасне і всі можливості, які їй даються, потрібно використати так, щоб стати багатим на похвалу Бога, а не щоб нажити якомога більше статків винятково для себе, а отже – втратити все.

Більшість людей влаштовує своє життя так, як герой цієї притчі. Увесь його сенс зводиться до задоволення примітивних потреб – їж, пий, веселися. А для цього працюють, заробляють, стараються, докладають максимум зусиль.

Єдиний, Хто не підвладний часу та знає початок і кінець усього, – Господь, Який, закликаючи Свій народ пам'ятати та аналізувати минуле, про Себе казав: «Я, що звіщаю кінець від початку, і наперед – що не сталося ще, і що говорю: «Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню» (Ісаї 46:10).

Отже, лише Божі наміри, плани, задуми, бажання безумовно збуваються. Ім ніхто не може перешкодити, ніхто не здатний їх зупинити чи скасувати. І вони – завжди найкращий намір щодо нас, вони мають вищі покликання, ніж наші особисті плани.

Багато людей досягли успіху завдяки тому, що мали стратегічне

планування своїх справ. Наслідками відсутності планування, як правило, є стихійність, невизначеність, плин за течією, рух за інерцією.

Короткострокове та довгострокове планування має на меті впорядкування життя в будь-яких площинах. Це – здобуття освіти, заробляння та використання коштів, заняття спортом, відпочинок, кар'єрне зростання тощо. Не виняток і духовне зростання для служіння Богові.

Успішний навчальний процес учня загальноосвітньої школи чи студента вищого навчального закладу без календарно-тематичного планування занять на рік і на увесь період навчання призведе до перевантажень та академічних заборгованостей.

Стратегічний план розвитку підприємства дає змогу нарощувати обсяги виробництва, збільшувати кількість робочих місць, поліпшувати умови праці та сприяти зростанню заробітної плати працівників.

Неможливо стати олімпійським чемпіоном без продуманого графіка навчально-тренувального процесу на багато років.

Не буде зручним і комфортним життя людей без плану поетапної забудови мікрорайону міста із врахуванням необхідної інфраструктури.

Так само не відбудеться духовного розвитку особистості без систематичного читання Біблії, впорядкованого молитовного життя, регулярних відвідувань богослужінь, посиленої молитви для поліпшення характеру, аби Господь подарував сил звільнитися від поганих звичок та залежностей.

Проте навіть далека від Бога людина розуміє, що все врахувати та передбачити неможливо. І найкращі методики планування в тих чи інших сферах життєдіяльності, розроблені на основі практичних рекомендацій видатних людей, спрацювають не завжди і не для кожного.

З цього приводу хотілося б нагадати слова апостола Якова, якими він докоряв тим християнам, які у своїх планах не відводили місце Божим бажанням і рішенням: «Тепер слухайте ви, що каже: «Сьогодні або завтра підемо до цього міста і перебудемо там [один] рік і будемо торгувати та заробляти». Ви, що не знаєте, що завтра станеться, – яке ваше життя? Це пара, що на мить, з'являється, а потім зникає. Замість того, щоб вам сказати: «Як Господь схоче та будемо живи – то зробимо це чи інше». А тепер ви хвалитеся у своїх гордошах. Усяка така хвала погана» (Якова 4:13–16).

Гордістю називає Святе Письмо ставлення перед собою цілей і досягнення завдань, в яких не враховано насамперед бачення Бога щодо них, і де надія на їхнє досягнення не покладається на Бога.

Складаючи плани на майбутнє, потрібно найперше зважати на волю Бога. Заможний чоловік, згаданий у притчі, міг стати багатим і в Божих очах, якби намагався набувати мудрості й дослухатися до порад Бога. Однак він не ставив таких завдань, а влаштовував своє життя так, як уважав за потрібне. Він планував своє майбутнє з урахуванням винятково власних бажань та особистих вигод.

Мудро планувати своє майбутнє так, аби воно узгоджувалося з волею Божою. Колиш люди не звертали уваги на поведінку праведного Ноя, який займався незвичними для них справами. Але прийшов час і всі пересвідчилися, що саме спосіб його особистого життя та щоденний вибір був наймудрішим. І багато років наполегливої праці не були витраченими надаремно.

Тому Ісус Христос навчав Своїх учасників: «Бо так, як було за днів Ноя, так буде й за приходу Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопою їли і пили, одружувалися і віддавалися – аж до того дня, як Ной увійшов до ковчега, і ніхто не знав, доки не прийшов потоп і не забрав усіх, – так буде і в прихід Сина Людського» (Матв. 24:37–39).

Після Ноя минуть тисячоліття, а нічого не зміниться. Такі ж самі приземлені потреби й бажання доминуватимуть серед людей. Такими ж мотивами вони послугуватимуться, плануючи своє життя.

Та над усіма людськими планами, навіть якщо вони не узгоджуються з волею Бога, стоїть Він: «У серці людини багато думок, але виповниться тільки задум Господній» (Прип. 19:21).

Не варто вчитися цього через досвід неодноразових розчарувань, коли можливості так багато обіцяли і видавалися такими очевидними, що ви й не сумнівалися в успіху, а все розтануло як сніг на долоні.

Чому так сталося? Можливо, це урок для гордовитих людей, які врешті-решт мають зрозуміти, що все станеться так, як цього захоче Господь. І не більше того. Тому, аби не відчувати болю й смутку, краще завчасно шукати задум і бачення Бога та узгоджувати план своїх дій із життєвим шляхом, який для нас визначив Він.

Ігор Крошук

НЕБО ЗВІЩАЄ ПРО БОЖУЮ СЛАВУ

Небо... Безмежні простори... Загадкові планети... Воно і сьогодні продовжує випромінювати м'яке іскристе світло, як у ті далекі дні, коли наші прабабки захоплювалися небом Едему. «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповіщає день днів слово, а ніч ночі показує думку, – без мови й без слів, не чутний їхній голос» (Псал. 19:2–4).

Небо звіщає! Небо оповіщає! Однак хтось може запитати: «Про що ж звіщає небо? Що воно відкриває нам? Як нам зрозуміти його?»

Сьогодні мільйони людей відчують духовну й моральну невизначеність, невпевненість, і все тому, що в нашому ненадійному світі жоден не знає, що може статися завтра. Адже рука, що лежить на пусковій кнопці ядерного механізму, – це лише рука людини, грішної і недосконалої за своєю природою, невпевненої в тому, куди і навіщо вона прагне.

Невизначеність породжує страх, а страх убиває. І в результаті мільйони розгублених людей живуть у постійній напрузі, відчуючи занепокоєння й невпевненість у завтрашньому дні. Однак «підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив?» (Ісаї 40:26).

Чи не для того Бог дозволив нам відкрити таємниці Всесвіту, щоб надати нам останню можливість звільнитися від фатальної апатії, у якій ми

перебуваємо на цій зараженій гріхом планеті? Чи не для того Бог підняв завису в космічному просторі, щоб зцілити нас від духовної обмеженості? Чи не для того Він показує нам безмежність Усесвіту, щоб привернути наш погляд до Себе як до Творця і спонукати замислитися про майбутнє, про яке ми так мало розмірковуємо?

«Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив?» Ми стали свідками відкриття таких чудес, про які люди, що жили в далекому минулому, трепетно слухаючи шепіт далеких світил, лише здогадувалися. Сучасна космічна техніка, найпотужніші телескопи, що проникають у глибини космосу, надали цьому несміливому шепоту силу розкатів грому.

Космос вабить нас до себе. Та з чого краще почати, як не з нашої рідної Землі? З якою ритмічністю вона робить свій 24-годинний оберт, з якою досконалою точністю рухається по своїй космічній орбіті! Ви запитаете: «Як усе це пояснити?» Існує Рука, яка направляє її. Йов говорив про Бога: «...На нічому Він землю повісив» (Йова 26:7). Понад 35 століть тому натхненний згори Йов сказав те, що сьогодні ми змушені визнати, ґрунтуючись на відкриттях науки.

Ще більше нас вражає точність руху Землі, що визначає річний цикл. Земля рухається навколо Сонця по величезній еліптичній орбіті довжиною

понад 940 млн км. І все ж, рухаючись із постійною швидкістю приблизно 108 000 км на годину, вона завершує річну подорож, не запізнившись ні на одну тисячну долю секунди за тисячі років! Замисліться над цим. Чи можуть точність, збалансованість і гармонійність бути результатом сліпого випадку, хаосу або космічного вибуху? Останні відкриття в астрономії спростовують старі теорії та свідчать про точність і збалансованість законів Усесвіту, виникнення якого не можна назвати сліпим випадком.

Давид каже: «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо... Бо сказав Він – і сталося, наказав – і з'явилося» (Псал. 33:6, 9). Сьогодні, як ніколи, підтверджується істина цих слів, бо чим глибше людський розум проникає в таємниці неба й життя, тим виразніше простежуються в усьому доцільність і визначеність, а не проста випадковість або хаос.

Грандіозна велич небес вражає людський розум! Вдивляючись у безмежний Божий Усесвіт, ми дивуємося і захоплюємося побаченим. Яка ж мізерно мала людина, що загубилася в цих безкрайніх космічних просторах! Бог сидить на престолі – високо над сум'яттям цього світу; ніщо не приховано від Його святого погляду. Зі Своєї великої безтурботної вічності Він дає повеління, які Його провидіння вважає найкращими.

Щоб спасти нас від гріха, Бог Отець дав згоду на Голгофську Жертву. Хрест став мостом через прірву, що розділяла Бога й людину.

Небо звіщає! Небо розповідає, воно проголошує, що Бог, Який так розумно керує безліччю світів у Всесвіті, бажає тримати у Своїх святих руках, берегти і плекати кожне серце, що прагне до Нього!

Д. Вандеман

ТОЙ, ЩО ПОВСТАВ ІЗ ПОПЕЛУ

Через чотири дні після випускного вечора я запросив усіх моїх друзів на дачу, бо незабаром мав вступати до медичної академії. Коли ми припливли на човнах (моя дача знаходиться біля річки, на машині не добратися), висадилися, навіть речі не розклали, я повів усіх показувати місце, де ми будемо засмагати. Цим місцем мала стати ділянка траси, що з'єднає наше місто із сусіднім. Ділянка була засипана величезною кількістю піску. Уздовж дороги

пролягає ЛЕП (високовольтна лінія електропередач з напругою 10 000 вольт). А оскільки йти потрібно було через ліс, то я йшов першим, показуючи дорогу, щоб ніхто не заблуквав.

Трапилося так, що на ЛЕП стався обрив і на землі лежали дроти. Незвичайним було те, що ці дроти залишилися під напругою. Я їх не помітив, тому що вони лежали в кущах.

Коли я наступив на перший дріт, мене вдарило струмом. Я подивився під ноги й побачив, що стою на дроті. Я зрозумів, що він веде до ЛЕП. Спершу я хотів крикнути всім, щоб не наближалися. Та коли я повертався, то несподівано опинився на землі і коліном другої ноги замкнув ланцюг з іншим проводом. Мене било струмом напругою 10 000 вольт, напевно, секунд 25, з

них чотири секунди я був притомним. Пам'ятаю, як мене вигнуло дугою, я не міг ні кліпнути, ні розтиснути зуби. Дивно, але мені навіть не було боляче. Слава Богу, що хлопці, які були зі мною, не злякалися і не розгубилися, а швидко знайшли якісь палиці та відкинули дроти в різні боки. За ті чотири секунди я зрозумів, що помру; у думках шкодував, що так мало прожив.

Коли я отямився, мені здалося, що в мене на спині лежить щось важке, ніби мішок з борошном. Потім я хотів підвестися, але почув голос одного зі своїх друзів: «Сергію, лежи!». Я подумав: «Що? Навіщо лежати? Тут незручно, та й на землі...» Почав знову підводитися, проте друг зупинив мене. Тієї миті я побачив свої чорні руки з великими пухляками – і все згадав.

У голові промайнула думка: «Усе-таки вижив...». Потім подумав, що, напевно, мені має бути боляче, – і з'явився біль. Я ще ніколи так голосно не кричав... Прибіг батько, упав біля мене на коліна і почав плакати. Я зрозумів, що мені не можна кричати, тому що інші не зроблять того, що потрібно. Тому я опанував себе. Батько відразу сказав: «Ти втратиш ногу». Я відповів: «Та нічого, тату, зате в армію не піду, везіть мене швидше». Мамі в човні сказав: «На ногу не дивися – злякаєшся». А всі навколо були такими переляканими, блідими...

На березі мене посадили в машину мого двоюрідного брата. Він натиснув на педаль газу, і ми не їхали, а ніби летіли по дорозі. Брат їхав всю дорогу з увімкнутими фарами і постійно сигналював. Слава Богу, що обійшлося без ДТП.

В опіковому центрі лікарі сказали батькам, що це чудо, що я доїхав живим... Вони повідомили, що людина не може вижити після такого. Лікарі робитимуть усе необхідне, але надії на збереження життя немає. Викликали всіх хірургів з відпустки, щоб вирішити, що зі мною робити.

Про те, що стан хворого не викликає побоювання за його життя, моїм батькам змогли сказати тільки через 2,5 місяці. Півтора місяця ніхто в це не вірив, а лікарі були цілком упевненими, що я не виживу.

Я лікувався і відновлювався п'ять років (проблеми були з другою ногою, хірурги зробили ще кілька операцій). Зараз у мене резистивність до сильнодіючих знеболювальних препаратів – вони майже не діють на мене.

Я вижив після всього, що сталося. Минуло вже вісім років. І зараз про той випадок нагадують тільки шрами й кульгавість. Хто не знає про ампутацію, той просто не вірить в це.

Я звертаюся до тих людей, які втратили надію на майбутнє. Не опускайте руки, боріться за життя. Протягом усіх цих років Господь був зі мною. Завдяки Йому я повстав із попелу.

З Божою допомогою все буде добре!

Сергій Єлізаров

В МОРОЗНІ ТА СУРОВІ ЗИМИ

В морозні та сурові зими,
В похмурі дні лютневої негоди,
До бідних йди, щоб розділити з ними
І смуток їх, і прикрі їх пригоди.

Без теплоти не зацвіте і квітень.
Не залишай усіх, хто потерпає,
Чиє життя усім вітрам відкрито,
І день, і ніч у відчаї благає

Про доброту і наше милосердя;
Крізь заметіль дірою просто неба
Дім удови, мов старий Перебендя,
Кричить в ефір, що дах латати треба.

Зігрій теплом сердешну сиротину,
І послужи і часом, і грошима
Вдові самотній, хворій, хоч годину,
Й сліпому, ти побудь його очима.

І хай лиха зима сердито грима,
Ти не лишай на відкуп злій недолі
Малих сиріт у себе за дверима,
Мов пташенят в засніженому полі.

Стоїть маля, від холоду тремтяче,
В його очах страждання не дитяче.
То Сам Христос горює з ним і плаче
І где тебе вже довго і терпляче.

Маргарита Волошина

НЕРАЗЛУЧНЫЕ

Только б мне с Тобой не разлучиться,
Дорогой Спаситель мой Христос.
В жизни может всякое случиться,
Устоять смогу ль я? – вот вопрос.

Летит за испытаньем испытанье,
За волной летит опять волна.
До чего ж я слабое созданье,
До чего похожа на Петра.

Я тону, а мне б шагать по морю,
По волнам, взирая на Христа.
«Все смогу с Иисусом», – в мыслях молвлю,
И ко мне спешит Твоя рука.

Поднимаешь, а в упрек – ни слова,
Для Тебя я – малое дитя.
И ходишь учусь несмело снова,
И опять мой взор лишь на Тебя.

Припаду к груди Твоей, рыдая,
Со слезами выйдут стон и боль.
Как же я жила, Тебя не зная,
А Ты так любил, Спаситель мой.

И сейчас мне душу ободряют
Те слова, что Библия дарит.
Они взор мой к Небу направляют,
И Твоя любовь меня хранит.

Ветерок в окно мое стучится,
Он с Небес мне весточку принес,
Что с Тобою нам не разлучиться,
Дорогой Спаситель мой Христос.

Е. Кутько

ЧОМУ СМЕРТЬ?

«Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, – бо забута і пам'ять про них» (Екл. 9:5).

До гріхопадиння Всесвіт не знав, що таке смерть. Ніде й ніколи в Божому безкрайньому Всесвіті не було втрачене життя.

Деякі звинувачують у появі смерті Творця. Хтось вважає, що смерть – це занадто важке, надто сильне, занадто велике й жорстоке покарання за незначну помилку

першої пари і що вони взагалі були випадковими жертвами великого ворога, засліплені й захоплені своєю цікавістю.

Однак у таких міркуваннях не враховуються два серйозних факти. Перший полягає в тому, що дерево пізнання добра і зла було дане як можливість вибору і випробування їхньої вірності, а не як спокуса. У першій парі було право вибору. Бог не створив їх роботами, що механічно вико-

нують волю Творця без права на помилку. Перші люди зрадили Бога і стали співучасниками повстання, піднятого грішними ангелами. Учасники цього повстання не можуть зберігати нейтралітет або невинну цікавість – у цьому серйозний виклик. Сьогодні, як і тоді, через гріх багато людей вибирають темряву замість світла, свої бажання замість волі Божої, гріх підштовхує творіння до заколоту проти Творця.

Другий факт говорить про те, що гріх у будь-якій формі, яким би незначним він нам не здавався, є руйнівним. Він разразливий, налаштовує людину проти Бога. Смерть стала необхідним покаранням за гріх, тому що він є небезпечним вірусом, швидко руйнує і призводить до неминучої загибелі. Скасувати смертельну відповідь означає зробити зло безсмертним, увічнити вселенський хаос.

Коли перша пара згрішила (хоч їх ніхто не примушував цього робити), Бог був змушений виконати те, чого Він не хотів, – винести смертельний вирок. Це погана новина. Однак є і хороша – смерть була не останнім Його рішенням. Він передбачив План спасіння, настільки милостивий, що перевершує будь-яке людське розуміння. Небесний Отець вирішив послати Свого Сина, щоб виправити наші помилки та відновити втрачене безсмертя.

Когда легко, тогда так просто верить

Когда все хорошо, тогда так просто верить...
Когда все хорошо, тогда легко идти...
Но как же веру в действии проверить,
Если не встретятся невзгоды на пути?

Проверилась бы вера Авраама
Без испытанья верности его?
Но он поверил, и крылатой фразы стала:
«Господь усмотрит, все во власти у Него!».

О, сколько можно приводить примеров
О том, как люди испытания прошли
И, подтвердив делами свою веру,
Благословение потом нашли.

Когда все хорошо, мы разве верим?
Когда все хорошо, так мало дел...
Но если мы хотим достигнуть цели
И там у Бога обрести удел,

Довериться должны мы, словно дети.
И в миг, когда не видно ничего
И кажется, что солнце нам не светит,
Ты вспомни слово Бога своего:

«Я не оставлю вас и не покину,
Храните верность Мне и чистоту.
И если искушения настигнут,
Я с вами рядом через них пройду».

Я знаю Господа, в Которого я верю, –
Он верен Слову Своему всегда!
Восполнит в жизни всякую потерю,
В печали не оставит никогда.

Господь, прошу, дай сохранить мне верность!
Дай не свернуть с тернистого пути!
И если одолеет безнадежность,
Тебе предамся я, меня веди.

Денис Шамров

СТОРОННИЙ

На стіні кабінету - портрети відомих учених: Ньютона, Фарадея, Попова... Їхній суворий вигляд немов говорив: «Нічого озиратися! Учи фізику!». Однак сьогодні я міг дозволити собі ігнорувати суворі погляди вчених мужів. На цьому уроці я - не школяр, просто гість...

Зимова сесія позаду, у мореходці – канікули, і я, не знаючи, як згадати вільний час, чіпляюся за думку: «А може, піти до школи?!».

Передчуваючи захоплення однокласниць, з ентузіазмом одягаю форму курсанта... «Ні! Краще піти в цивільному: можна буде і на уроках посидіти непомітно».

Дзвінок. Викладач намагається вгамувати дев'ятикласників: «Відкрили зошити... Записали число...». Мені немає чого відкривати і немає чим писати. Вирішивши ховатися якомога довше, я нахилився головою і нишком розглядаю своїх шкільних друзів.

Смішні вони! Хлопці – у дорослих костюмах, з деяких вже пробивається перше волосся на обличчі, а поведінка все ще дитяча... Фізика їх не цікавить. Кожен зайнятий своєю справою. Віталій щось захоплено доводить Сергієві: дзвінок жодним чином не вплинув на розмову, розпочату ще на перерві. Іра, раз у раз озирючись, щось шепоче подрузі. Таня, моя колишня сусідка по парті, старанно пише. Невже фізику? Руслан зараз взагалі далеко звідси: він поклав на коліна книгу та крадькома «ковтає» розділ за розділом. Михайло, схилившись, малює, як зазвичай, свої комікси...

Як же я від усього цього за півроку мореходки відвик! Там – інше життя: все по-дорослому, без потурань і пустоців. А тут панує дитинство – знайоме, зворушливе, звичне! Проте вже – не моє... Фізик, раз у раз перериваючись на зауваження, проводить урок. Його слухають

лише відмінники та я – мимоволі, за міцно засвоєною курсантською звичкою тримати ніс за вітром. До того ж я тут – нелегал, і вчитель у будь-який момент може виставити мене за двері.

Дивні відчуття приємно лоскочуть нерви. Перше – те саме відчуття шпигуна, що причаївся, якому загрожує викриття. Друге – показна розслабленість: старі друзі, знайома обстановка і жодної відповідальності, адже до дошки не викличуть, двійку не поставлять. Найбільше, що мені загрожує, – те, що виженуть з уроку. Та вчителю, очевидно, не до мене. Або просто ще не встиг помітити «засланого козачка»?

Раз у раз ловлю погляди й репліки на свою адресу. Відповідаю коротко і тихо, намагаючись не порушувати залишки дисципліни в класі.

– Ей, там! Замовкли!.. А ти... Хто такий?!

– Усе! Викрили шпигуна...

– Курсант Шишков, – вистрілюю, схопившись, як ошпарений.

По класу почувся сміх. Учитель дивиться на мене, намагаючись зрозуміти сенс моєї появи на його уроці. Ми не знайомі: він викладає в цьому класі недавно.

– Вийди з класу! – командує він.

– Дозвольте мені залишитися! – намагаюся чинити опір.

Кілька голосів загули на мій захист, і фізик, невизначено махнувши рукою, здається. До дзвінка залишилося хвилин сім...

Я вже давно не курсант. І моїх шкільних друзів давно розкидало

по світу. Та чомусь цієї зими мені згадався той урок до найдрібніших подробиць. Чому?

Нещодавно я зрозумів.

Вам, напевно, знайоме це відчуття – відчуття «вільного художника», людини, яка звільнилася і нічим, крім спогадів, з місцем колишньої роботи не пов'язана. Прийдеш у розпал робочого дня, а в колишніх співробітників – план, аврал, проблеми. А ти вільний і відсторонений: просто гість. Дивишся на їхню заклопотаність з боку і насолоджуєшся своєю непричетністю до їхньої несвободи...

Свобода і відсторонення – два відчуття, які я знаходжу і в глибинах моєї християнської віри.

Спостерігаючи сьогодні за всім тим хаосом, що відбувається навколо, я усвідомлюю, як мало це мене турбує. Так, я там колись був; там все знайоме, звичне: і шторми, і штילі. Там живе багато людей: мої знайомі, родичі, колишні однокласники, але не я. Не моє це все. Я вільний. Я в цьому «класі» – тільки гість, та й то лише до дзвінка...

З подивом відчуваю в серці спокій. Бачу, як хвилюється життєве море. Чую, як метушаться в передчутті лиха і криз люди. Думаю, що реальна біда будь-якої миті може вдарити і по мені теж, адже Господь нікому не обіцяв безбідного життя. Однак змусити себе хвилюватися з цього приводу не можу: і Він, і я – з іншого світу...

Знаю: це з'явилося не за один рік мого християнського життя. Упевнений, що – від Бога. Я так вдячний Господу за цей спокій...

Володимир Шишков

МОВЧАЗНЕ КАЯТТЯ, АБО ЗЦІЛЕННЯ ДУШІ Й ТІЛА

Усім нам знайома певна закономірність: коли люди хочуть побажати чогось хорошого чи то з нагоди дня народження, чи на весіллі, чи в гостях, чи просто в розмові, то не знаходять нічого кращого, як побажати здоров'я.

Це непогане побажання, адже здоров'я є дуже важливим. Так, це справді великий подарунок від Самого Бога. Часто доводиться чути, як хворі кажуть, що віддали б усе, аби бути здоровими. Та чи все залежить винятково від Бога?

У Євангелії від Марка описаний цікавий випадок зцілення. Четверо друзів розслабленого (паралізованого) чоловіка вирішили принести його до Ісуса, але не змогли пробратися крізь натовп людей. Щоб допомогти друзі, вони вирішили йти до кінця, тому вилізли на дах, розібрали його і спустили хворого до ніг Ісуса.

Христос, «побачивши їхню віру», сказав: «Сину, прощаються твої гріхи!» (Марка 2:5). Та чи відбулося миттєве зцілення розслабленого? Ні, він залишився лежати на ношах. Деякі книжники навіть спокусилися і почали думати, що Ісус багато на Себе бере, адже Він, на їхню думку, не Бог.

Написано, що Христос знав думки книжників і поставив запитання, яке залишилося без відповіді: «Що легше: сказати паралізованому: Прощаються тобі гріхи, – чи сказати: Встань, візьми свою постіль і йди?» (Марка 2:9). Ісус запропонував дилему: що первинне в житті людини – зцілення тіла чи душі?

Не хвилюйтеся, дорогі читачі, якщо ви ще не знаєте закінчення цієї історії. Чудо зцілення все-таки відбулося – розслаблений узяв своє ложе і пішов додо-

му. Та чи побачили ви послідовність, яку визначив Ісус: спочатку зцілення душі, а вже потім зцілення тіла. І це надзвичайно важливо!

Постає ще одне запитання: «Як Ісус, не поговоривши з хворим, не дізнавшись його намірів, прощає розслабленому гріхи?». З одного боку, Ісус – Серцезнавець і бачив душевні прагнення паралізованого. А з іншого – чи принесли б друзі розслабленого до Ісуса, якби він сам цього не бажав? Мабуть, ні, адже переносити такого хворого на ношах означає завдавати йому додаткових незручностей, болю та страждань, і на це йому треба було погодитися. І навіть коли друзі паралізованого вирішили спустити його через дах, він не заперечував.

Ісус сказав: «Сину, прощаються твої гріхи!». І Біблія говорить, що деякі книжники подумали, що Христос зневажав Бога.

Паралізований мовчки погодився з тим, що йому потрібно прийти до Ісуса, хоч і з допомогою друзів, і позбутися накопиченого тягара гріхів, тобто покаятися. Розслаблений, хоч і без слів, зробив ці дві вкрай важливі

речі. Він отримав також дві дуже важливі речі – прощення гріхів і здоров'я. Слава Богу за це!

Господь любить людину та бажає, щоб вона була здоровою. Та що вибирає людина – просто здоров'я чи спасіння і здоров'я?

Багато людей у цьому світі, маючи здоров'я, нещасливі, бо живуть без Бога. І навпаки, буває, тяжкохворі люди щасливі, бо прийшли до Ісуса. А скільки є випадків, коли люди приходили до Господа зі щирим каяттям, і Він, як і в історії з розслабленим, прощав їм гріхи та зціляв. До таких людей належу і я, автор цієї статті.

Шановні читачі, чи отримали ви зцілення своєї душі? А може, ви, як той розслаблений до свого одужання, скуті тягарями гріхів, які не дають вам жити?

Без Христа ви не зможете зцілити свою душу. Він – Лікар над лікарями. Впустіть цього Лікаря у своє серце, дозвольте зцілити вашу душу, і тоді, якщо на те буде Його воля, Він зцілить і ваше тіло.

Борис Вишинський

ВІРА І ЗАБОБОНИ

Людина завжди прагнула до таємничого, бажаючи дізнатися про свою подальшу долю, про причини невдач, про те, як досягнути успіху, як привернути до себе коханого.

Складно перерахувати всі причини, з яких люди йдуть до ворожок, займаються спиритизмом. І багато з них знаходять у цьому гріху своєрідну розраду. Однак Слово Боже засуджує такі вчинки.

Люди ніколи не були байдужими до різноманітних явищ і подій, які відбуваються у світі. Проте не завжди можна було встановити зв'язок між причиною і наслідком, тому наші предки зберігали певну інформацію в пам'яті, а потім передавали її поколінням, нерідко приписуючи різним явищам надприродне значення. Ось чому побут наповнився безліччю прикмет, які так чи інакше впливають на нашу свідомість, а іноді й на життя. Як же до них ставитися?

Читаючи Євангеліє, ми бачимо, що Ісус дорікав фарисеям духовною сліпоту, тому що вони не могли розпізнати часу Приходу Спасителя, хоч із прогнозуванням погоди в них не було проблем. Господь, звичайно, не засуджував Своїх слухачів за те, що вони, спостерігаючи за природними явищами, навчилися передбачати погоду. Ми знаємо, що сьогодні синоптики використовують повідомлення з метеорологічних станцій і отримані з космосу дані.

Однак є й інші прикмети. Ось ми з побоюванням простягаємо руку, щоб привітатися з людиною через поріг, або уповільнюємо крок, побачивши чорну кішку... Наш побут настільки наповнений подібними «дрібницями», що ми іноді, самі не помічаючи, мимоволі підкоряємося їм, тим самим показуючи віру в їхню правдивість. Скільки разів ми чули про неприємності, які мали статися в житті людини через розсипану сіль, ніж, що впав лезом до низу або одягнену навіворт майку. І цей список можна продовжити.

Та якщо ви думаєте, що зараз у це ніхто не вірить, то глибоко помиляєтеся. Соціологічний центр надав наступні дані: 47 % опитаних, які вважають себе християнами, вірять у чаклунство, 26 % - у гороскопи, 25 % вдаються до спиритизму. Цікаво, що серед атеїстів забобонних людей менше в 2-4 рази, ніж серед віруючих. Деякі вважають, що в забобонах немає нічого поганого, бо в це вірили наші предки. Однак вони також не про все знали і не завжди правильно чинили.

Давайте проаналізуємо, до чого призводить свідоме або несвідоме сприйняття різних прикмет. Річ у тому, що ми потрапляємо в залежність від них, і це стає визначальним фактором у нашому житті. Таким чином ми висловлюємо недовіру Богу, Який сказав: «Чи не п'ять горобців продають за два асарії? І жодний з них не забутий перед Богом. Адже навіть волосся на вашій голові все полічене. Не бійтеся: ви кращі за багатьох горобців» (Луки 12:6, 7).

Господь знав, що нам буде нелегко і у нас можуть виникнути неприємності та страхи, оскільки диавол намагатиметься знищити нас. Тому Господь запевняє: наша доля в руках Бога і з нами нічого не станеться, якщо на це не буде Його волі. Окрім того, Ісус переконує нас: «Все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори,

сходить від Отця світла, в Якого немає зміни, ні тіні переміни» (Якова 1:17).

Звичайно ж, все залежить від того, чому ми будемо довіряти, - тому, що говорить Бог, чи сумнівним прикметам. Ви можете прочитати всю Біблію - від Буття до Об'явлення, але ніде не знайдете позитивної оцінки забобонів.

Якщо знання, яке, здається, зумовлене природним фізичним явищем, не може використати кожен, але воно переходить до іншої людини надприродним чином, отже, воно несе на собі відбиток потойбічної сили. Візьмемо, наприклад, явище «чарівної лози». Можна подумати, що вона обертається в результаті земного електромагнітного випромінювання. Однак ми знаємо, що вміння «керувати» лозою має не кожен і передається воно тільки через посвячених цій справі людей.

У диавола є багато приманок, але він нічого не дає просто так, за все доведеться розплачуватися. Ми маємо приклад Ісуса Христа, Який відмовився від усіх послуг лукавого, коли той спокушав Його (Матв. 4:1-10). Навіть коли нам боляче або важко, не слід шукати тимчасового полегшення там, де існує небезпека прояву темних сил.

Звичайно, нелегко протистояти спокусі й не піти до знахарки або баби-шептухи, особливо в тому випадку, коли лікарі зізнаються у своєму безсиллі. І ми можемо виправдовувати себе тим, що там навіть молитву «Отче наш» читають. Та не обманюйте себе! Це лише маскування, адже головними залишаються заклинання і магічні дії. Іноді ці дії настільки абсурдні, що просто очевидний їхній взаємозв'язок із ворожою надприродною силою. Наприклад, щоб позбутися бородав, слід нав'язати вузли на мотузці, потім закопати її і чекати, доки згниє. Зрозуміло, що не мотузка зцілює. Що ж тоді або хто?

Слово Боже пропонує нам відмовитися від усіх сумнівних послуг: «А коли вам скажуть: "Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають", то відповісте: "Чи ж народ не звертається до свого Бога?"» (Ісаї 8:19).

Більшість людей, незважаючи на вік, освіту або соціальне становище, уживають несумісні з літературною мовою слова. Згубність лихослів'я повинні усвідомлювати всі, щоб завжди залишити його і відобража-

ти образ Божий, про необхідність збереження якого стверджує не тільки християнство, але й наука. У кінці XX століття засновник Інституту квантової генетики біолог Петро Гаряєв приступив до досліджень, які дозволили створити апарат, що перетворює слова на електромагнітні коливання. Пізніше він повідомив, що ці коливання впливають на молекули спадковості - ДНК. За допомогою сучасних технологій можна простежити за тим, як впливають на живий організм злі й добрі слова.

Виявилось, що деякі слова страшніші за бомбу, тому що «вибухають» в генетичному апараті людини, спотворюючи її спадкові програми, сприяючи мутаціям, що призводять до виродження.

Тільки в Ісусі ми знайдемо вирішення проблем, спокій і радість. Тільки Він може зцілити рани душі й тіла. Адже для того Спаситель і приходив у наш грішний світ. Після Себе Він залишив учнів, місію яких пояснює апостол Павло: «Відкрити їм очі, щоб вони повернулися від темряви до світла та від влади сатани до Бога, щоб одержали вони прощення гріхів і спадок між освіченими вірою в Мене» (Дії 26:18).

Дорогі друзі, якщо ви досі перебували в полоні забобонів, якщо ви користувалися послугами тих людей, про яких Біблія говорить, що вони навіть в дім наш не повинні заходити, і бажаєте від усього цього звільнитися, вам необхідно зробити наступне. По-перше, повірити в Божу силу й любов: «Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що винагороджує тих, які Його шукають» (Євр. 11:6).

По-друге, потрібно усвідомити свою духовну неспроможність і повірити Біблії, яка говорить: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9).

Господь готовий прийняти нас у Свою сім'ю і захистити від зла. І навіть якщо знайдуться люди, які захочуть проклясти нас, «наслати» на нас неприємності або хвороби, Бог обіцяє, що з Його дітьми не станеться нічого поганого. Про прокльони Біблія говорить ясно: «Як пташка літає, як ластівка лине, так невинне прокляття не сповниться» (Прип. 26:2).

Давайте прислухаємося до Слова Божого і назавжди відмовимося від забобонів. З дитячою вірою прийдемо в молитві до Господа, щоб отримати в Ньому зцілення душі та справжню радість.

Марк Ф.

ВЕЛИКИЙ МАЙСТЕР

Це було дуже давно... Батько подарував своїй доньці годинник на 18-річчя. Це був дорогий ексклюзивний годинник, і виготовив його один з відомих у той час майстрів.

Минули роки. Та дівчина стала мамою, а її батька вже не було на світі. Залишилася лише пам'ять про нього - годинник, який усе ще вів відлік часу. Та раптом годинник зупинився... Жінка була дуже засмучена, адже це був не просто годинник, а пам'ять про батька. Вона віднесла його до майстерні. Проте спеціаліст розвів руками і сказав:

- Нічим не можемо допомогти, він не зможе йти, як раніше.

Засмучена жінка взяла годинник у руки, і тільки зараз вона побачила напис на зворотному боці: там було ім'я майстра, який його виготовив. Це була остання надія!

З великими труднощами вона знайшла цього майстра, який, на її щастя, був ще живий. Прийшовши до нього, жінка простягнула йому годинник, не кажучи ні слова. Майстер упізнав його! Адже це була його робота!

- Приходьте завтра в цей самий час, - сказав він.

Наступного дня жінка знову була в домі майстра, а в руках вона тримала годинник, який чітко показував час.

- Як ви його полагодили? Адже мені сказали, що він не підлягає ремонту! - сказала жінка зі сльозами на очах.

- Я виготовив цей годинник і знав, як його можна полатити!

Навіть якщо всі навколо говорять, що не можна нічого вдіяти (вас скоротили на роботі, шлюб розпався, людина невиліковно хвора), то Бог каже: «Я - Творець усього і знаю, як все виправити!». Ми - ті годинники, які можуть з часом «поламатися» через труднощі життя. Однак у нас є Майстер - Господь, у руках Якого ми можемо знайти своє призначення і знову старанно працювати!

Світлана Вахітова

«ЗЛОРІКИ ЦАРСТВА БОЖОГО НЕ УСПАДКУЮТЬ»

ти образ Божий, про необхідність збереження якого стверджує не тільки християнство, але й наука.

У кінці XX століття засновник Інституту квантової генетики біолог Петро Гаряєв приступив до досліджень, які дозволили створити апарат, що перетворює слова на електромагнітні коливання. Пізніше він повідомив, що ці коливання впливають на молекули спадковості - ДНК. За допомогою сучасних технологій можна простежити за тим, як впливають на живий організм злі й добрі слова.

Виявилось, що деякі слова страшніші за бомбу, тому що «вибухають» в генетичному апараті людини, спотворюючи її спадкові програми, сприяючи мутаціям, що призводять до виродження.

Коли людина промовляє лайливі слова, гинуть і розриваються хромосоми, блокуються творчі процеси в її організмі. Злі слова завдають шкоди всім, хто чує їх, але особливо тим, хто їх промовляє. Лайка руйнує розум, знищує здоров'я. У цьому полягає одна з причин старечих хвороб: склерозу, загальної атрофії, серцевої недостатності та інших.

Таким чином, ми втрачаємо не тільки земне життя, а й вічне, тому що «злоріки... Царства Божого не успадкують...» (1 Кор. 6:10; переклад І. Огієнка).

«Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для змицнення [віри]» (Ефес. 4:29), для вашого ж добра, а також для вдосконалення тих, хто слухає.

ВИПАДКОВІСТЬ, ЗАКОН ПІДЛОСТІ ЧИ БОЖЕ ПРОВИДІННЯ?

Коли сила на боці тих, хто помиляється, а важкі випробування випадають на долю тих, хто по-справжньому вірить Богу, здається, що все в руках випадку, що єдиний діючий закон - закон підлості. Однак минає час, і тоді з'ясовується: добре сміється той, хто сміється останнім.

ВИЙТИ СУХИМ ІЗ ВОДИ

Історія знає багато таких прикладів, наприклад, життєвий шлях Мойсея. Більшість людей знає його як лідера, який вивів євреїв з єгипетського рабства. Та щоб стати великим лідером, йому потрібно було насамперед... вижити. А це було непросто. Адже фараон наказав «усьому народові своєму, говорячи: «Кожного народженого єврейського сина – кидайте його до Річки»» (Вих. 1:22). З народження в Мойсея були серйозні вороги: сам фараон і весь єгипетський народ. Однак будь-який народ складається з особистостей. І людський фактор дуже важливий в історії. Коли Бог керує як народами, так і життям певної людини, тоді навіть найслабший з Його допомогою може перемогти сильного.

Новонароджений Мойсей цілком залежав від інших. Його мати ховала сина цілих три місяці: їй доводилося годувати немовля раніше, ніж він закричить, щоб не видати себе; колисати ночами, щоб у тиші не було чути дитячого плачу... Проте це не могло тривати вічно. І вона вирішила довірити життя сина Богу. Жінка покляла сина в просмолений кошик і поставила його в очереті біля річки. Старша сестра залишилася неподалік від Мойсея – про всякий випадок.

До річки, саме туди, де стояв кошик, підійшла донька фараона. Вона зрозуміла, що в кошику – уцілілий єврейський хлопчик. Однак у принцеси, на відміну від її батька, було добре серце. Вона не кинула немовля в річку, а вирішила його врятувати. І коли сестра Мойсея підійшла і запропонувала: «Чи знайти тобі жінку-мамку для нього?» – донька фараона погодилася. Сестра Мойсея привела його матір

до принцеси. І мати годувала і виховувала власного сина протягом перших років життя, перебуваючи під захистом доньки фараона, та ще й за плату!

У Бога знайдеться спосіб. Головне, щоб у нас була віра.

ІЗ В'ЯЗНИЦІ - ДО ПАЛАЦУ

До того як стати рабами в Єгипті, ізраїльтяни були там гостями. Це було при іншому фараоні, за 400 років до народження Мойсея. Той фараон дуже поважав свого прем'єр-міністра – єврея Йосипа. Йосип урятував Єгипет у роки голоду, і фараон запросив його родичів у свою країну. Проте починалося життя Йосипа не так блискуче. Батько любив Йосипа більше за інших синів, і брати ревнували. А коли Бог уві сні показав Йосипу, що на нього чекає блискуче майбутнє, брати зненавиділи його. Як тільки випала нагода, вони продали його в єгипетське рабство.

Це здавалося неймовірним: той, хто мав возвеличитися, став рабом! Його купив Потіфар, начальник охорони фараона. Та «був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя» (Бут. 39:2). Йосип став управителем дому Потіфара. Однак сталося ще одне лихо: за безпідставним звинуваченням Йосип потрапив до в'язниці. Зважаючи на всі ці події, не вірилося, що збудеться Боже пророцтво... Проте у в'язниці «Господь був із Йосипом» (Бут. 39:21): він став розпорядником темниці. Коли до в'язниці посадили двох наближених фараона, Бог подавав Йосипу здатність тлумачити їхні сни. Його тлумачення збулося: одного стратили, іншого повернули до палацу. Цей придворний обіцяв Йосипу замовити за нього слівце перед фараоном, але два роки не згадував про свою обіцянку! Знову щось завадило виконанню пророцтва. Невже Бог не зміг допомогти?

Небесний Отець знав, коли вивести на сцену ключову фігуру. Саме в той момент, коли фараон потребував поради, коли його мучили недобрі передчуття і попереджувальні сни, яких ніхто не міг витлумачити; коли виявилися безсилями всі політики й міністри, чарівники і віщуни, – ось тоді Бог увів до тронної зали Йосипа. Дар від Бога – тлумачити сни і вміти приготуватися до відкритого Богом майбутнього – зробив Йосипа прем'єр-міністром Єгипту. Під його керівництвом країна подолати найбільшу економічну кризу. Крім того, Йосип урятував від голодної смерті і своїх братів. Пережити випробування підготували його до одержання влади, навчили прощати. «Фатальні випадковості» виявилися частиною плану.

Коли ми довіряємо Небесному Отцеві, навіть неприємності наближають нас до мети.

ВИПРОБУВАННЯ ЦАРИЦІ

Молоду дівчину Естер силою забрали до царського палацу. Там її разом із сотнями інших дівчат чекав своєрідний кастинг: оглядини на роль дружини царя. Перемогти могла тільки одна. На решту чекало довічне ув'язнення в гаремі. Естер змусила брати участь у змаганні проти її волі. Та коли прийшла її черга, цар полюбив дівчину і «поклав царську корону на її голову, і зробив її царицею» (Естер 2:17). Здавалося, життя налагоджувалося.

Однак у царя був пихатий міністр Гаман. Через те що один єврей (Мордехай, двоюрідний брат Естер) відмовився вклонятися йому, міністр вирішив знищити весь єврейський народ. Усе своє красномовство, гроші та вплив Гаман спрямував на досягнення однієї мети: домогтися указу, який поставив би ізраїльтян поза законом. І в нього це вийшло. Над Естер і її нацією нависла загроза геноциду. Уже була призначена дата вбивства євреїв. Цар не знав національності Естер. Що ж робити: приховати своє походження або відкритися цареві? Естер молилася Богу три дні, і вся нація разом з нею. Вирішивши піти до царя, Естер ризикувала, бо йшла без запрошення, а за це її, згідно із законом, могли стратити. Однак Естер зрозуміла, що Бог поставив її царицею для вирішення цієї проблеми, заради спасіння тисяч людей. І вона пішла до царя, заздалегідь продумавши кожне слово...

Естер не знала, що Бог уже втрутився в хід подій: забрав сон у царя. І однієї безсонної ночі цар прочитав записи, де було сказано, що саме єврей нещодавно врятував йому життя. А з плином часу з'ясувалося, що його кохана дружина – з того самого племені. Далі події розгорталися швидко. Гамана стратили. Його помста обрушилася на його ж голову. А для невинних людей «сум обернувся на радість, жалоба – на свято» (Естер 9:22).

Останнє слово завжди за Богом.

ЛЕВОВА ЯМА

Ще юнаком Даниїла, як і інших бранців, завойовники повели до Вавилону. Молодий чоловік був розумним, і його взяли на царську службу. Потрапивши до палацу, він вирішив залишитися вірним Богові, жити по совісті. Господь дав Даниїлові унікальну здатність – тлумачити сни. Монарх помітив це, і колишній полонений став царським радником. Його авторитет зміцнювався.

Однак успіх Даниїла викликав заздрість міністрів, адже він «блищав над найвищими урядниками та сатрапами, бо в ньому був високий дух, і цар задумував поставити його над усім царством» (Дан. 6:4). Знищити репутацію Даниїла не вдавалося: він був вірний у справах. Проте вороги вирішили обернути вірність Даниїла проти нього. Вони вмовили царя видати дивний указ: хто протягом місяця

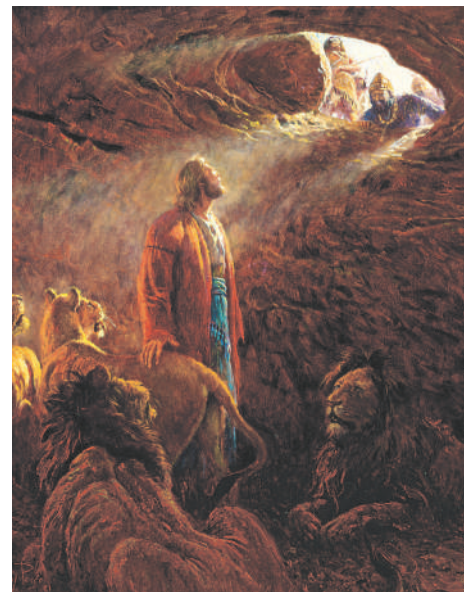
Франсуа Буше
«Йосип представляє свого батька і своїх братів фараону»

проситиме про щось будь-якого бога чи людину, крім царя, того кинути «до лев'ячої ями» (Дан. 6:8). Однак Даниїл залишився вірним і молився Богу. Спонтелічений цар занадто пізно зрозумів, що це пастка для його надійного помічника. У Вавилонському царстві указ, скріплений печаткою, не можна було скасувати. І Даниїла кинули до ями з голодними левами.

Невідомо, хто переживав більше, оскільки Даниїл голодував як в'язень, а цар не міг їсти від хвилювання; Даниїл не спав у лев'ячій ямі, цар не міг заснути у своєму ліжку. І перше, що цар Дарій зробив уранці, – поспішив провідати Даниїла. Виявилося, що леви теж залишилися голодними: «Бог послав Свого Ангела, і позамикав пащі левів» (Дан. 6:23). План князів обернувся проти них: гнів царя був жадливим, до ями потрапили вони самі і більше з неї не вибралися. Даниїл повернувся до палацу. А цар наказав, щоб усі «тремтіли та боялися перед Даниїловим Богом», Який «рятує та визволяє» (див. Дан. 6:27, 28). Неправдиві обвинувачення лише зміцнили становище Даниїла і славу його Господа.

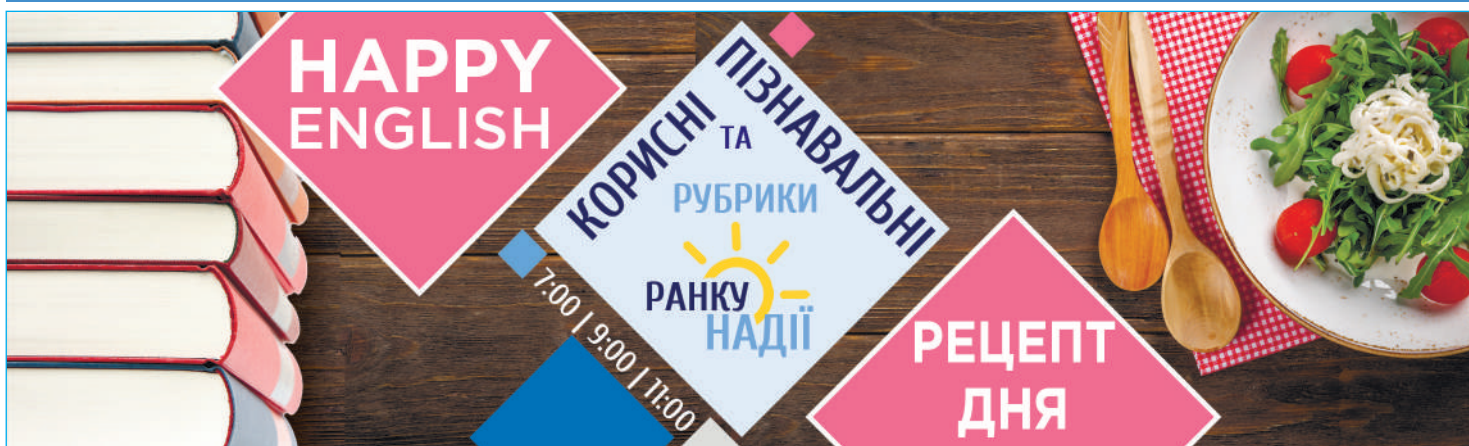
Для вірних Богів людей навіть пастки перетворюються на можливість.

«Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28).

ТВ-програма на лютий (03.02 – 10.02)*

HOPE.UA

НЕДІЛЯ 4 лютого

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я - одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 ...є Любов
10:00 Малюваки
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 ПроФіTime
11:30 Рожеві окуляри
12:00 Богослужіння
13:20 Крах сатанинської імперії
14:00 ЛоМастер
14:20 Музична скринька
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:00 Є проблема
16:30 Сложных текстов нет
17:00 ДЖЕМ
18:00 Вопрос служителю
18:30 ...є Любов
19:00 Непростое состояние
19:30 Реформація.500
20:30 Мозаїка батьківства
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:30 Філософський камінь
22:00 Удивительные факты
23:00 Музична скринька
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Верую

ПОНЕДІЛОК 5 лютого

07:00 Ранок Надії
08:00 Мозаїка батьківства
08:20 Так промовляє Біблія
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Вісті Надії: тиждень
13:40 Сложных текстов нет
14:00 ПроФіTime
14:20 ДЖЕМ
15:10 Інша сторона (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Біблія продовжує говорити
17:30 Непростое состояние
18:00 Реформація.500
19:00 Рожеві окуляри
19:20 Біблія, як вона є

19:30 Спасенні
20:00 Познаєм истину
20:50 Пригоди Марка
21:00 Інша сторона
21:40 Є проблема
22:10 В контексті
23:20 Дорогами християнства
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Музична скринька

ВІВТОРОК 6 лютого

07:00 Ранок Надії
08:10 Познаєм истину
09:00 Ранок Надії
10:00 Мозаїка батьківства
10:20 Дорогами християнства
11:00 Ранок Надії
12:00 Є проблема
12:30 Спасенні
13:00 Біблія продовжує говорити
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Інша сторона
15:00 2Я - одне життя (сурдо)
15:50 Вісті Надії: тиждень
16:30 В контексті
17:30 Дорогами християнства
18:10 ПроФіTime
19:00 Є проблема
19:30 Вопрос служителю
20:00 Філософський камінь
20:20 Крах сатанинської імперії
20:50 Вечірні історії
21:00 2Я - одне життя
22:00 ...є Любов
22:30 Біблія продовжує говорити
23:00 Непростое состояние
23:30 Верую
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Живой Бог

СЕРЕДА 7 лютого

07:00 Ранок Надії
08:00 Мозаїка батьківства
08:30 ...є Любов
09:00 Ранок Надії
10:00 Є проблема
10:30 Філософський камінь
11:00 Ранок Надії
12:00 Рожеві окуляри
12:20 Так промовляє Біблія
13:00 ДЖЕМ

14:00 ЧП+
14:10 ЛоМастер
14:30 Пазлы Паркера
15:00 Вопрос служителю церкви (сурдо)
15:20 ...є Любов (сурдо)
15:50 Є проблема
16:20 Реформація.500
17:20 По ту сторону поиска
17:50 Вісті Надії: тиждень
18:30 2Я - одне життя
19:30 Ангели Надії
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 Пригоди Марка
21:00 Дорогами християнства
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Ангели Надії
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Рожеві окуляри

ЧЕТВЕР 8 лютого

07:00 Ранок Надії
08:00 Дорогами християнства
09:00 Ранок Надії
10:00 Ангели Надії
11:00 Ранок Надії
12:00 Крах сатанинської імперії
12:30 ПроФіTime
13:00 Рожеві окуляри
13:30 Біблія продовжує говорити
14:00 В контексті
14:40 Живой Бог
15:10 Загадки древних рукописей (сурдо)
15:40 Сложных текстов нет (сурдо)
16:00 Ангели Надії
17:00 Вісті Надії: тиждень
17:40 Мозаїка батьківства
18:00 ...є Любов
18:30 Крах сатанинської імперії
19:00 Є проблема
19:30 Вопрос служителю церкви
19:50 Рожеві окуляри
20:10 Так промовляє Біблія
20:50 Вечірні історії
21:10 Реформація.500
22:00 Удивительные факты
23:00 2Я - одне життя
00:00 Біблія, як вона є
00:30 ...є Любов

П'ЯТНИЦЯ 9 лютого

07:00 Ранок Надії
08:00 Біблія продовжує говорити
08:30 Крах сатанинської імперії
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 Удивительные факты
13:00 Є проблема
13:30 Мозаїка батьківства
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 2Я - одне життя
15:10 Познаєм истину (сурдо)
16:00 ДЖЕМ
17:00 В контексті
18:00 Музична скринька
18:35 Ангели Надії
19:30 Счастливой субботы
20:20 Філософський камінь
20:55 Пригоди Марка
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Є проблема
22:10 Познаєм истину
23:00 Счастливой субботы
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Я и Ты

СУБОТА 10 лютого

07:00 2Я - одне життя
08:00 В контексті
09:00 Музична скринька
10:00 Познаєм истину
11:00 Крах сатанинської імперії
11:30 Богослужіння
13:00 Счастливой субботы
14:00 Ангели Надії
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 ...є Любов
17:00 Музична скринька
17:40 Філософський камінь
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Інша сторона
19:20 Дорогами християнства
20:00 По ту сторону поиска
20:30 Є проблема
21:00 Рожеві окуляри
21:30 Пригоди Марка
21:50 Біблія продовжує говорити
22:20 Вісті Надії: тиждень
23:20 Непростое состояние
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Реформація.500

АКЦІЯ! всі диски по 10 грн.

Адвентисти

Документальний фільм режисера Мартіна Добрамайера. Удостоєний премії «Габріель» - однієї з провідних медіанагород - за «погляд, спрямований на цінності суспільства і людства».

1 DVD // Мова: рос.

...є Любов. Сходи

Після розлучення батьків в душі юного Євгенія почався бунт. Він зв'язався з поганою компанією. Сходинки вели, здавалося, вгору, але насправді це був шлях в нікуди...

3 DVD // Мова: укр., рос.

Взаправду

Ведучі програми пропонують цікаво провести час. Вони люблять грати, фантазувати, майструвати... А головне, зможуть розповісти про час, коли на землі жили царі і пророки.

2 DVD // Мова: рос.

День сьомий

У цій захоплюючій серії фільмів висвітлюється багатовікова історія боротьби проти суботи - біблійного дня поклоніння.

3 DVD // Мова: рос.

Тайны Царства Божьего

Царство Боже, розкрито в Євангелії, не загробне існування духів, а перспектива реального, повноцінного, радісного та щасливого життя.

6 DVD // Мова: рос.

Замовити ці диски Ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безкоштовно по Україні

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71, 04071
Україна

contact-hope

Молитовна підтримка
Розмова зі
священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання
та пропозиції

Вивчайте Біблію
разом з нами
on-line на сайті
bible.ua

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

МОЯ БІБЛІЯ

РОЗІРВАНА БІБЛІЯ

Через Біблію благословляються не лише тисячі, а й мільйони людей. І дуже часто один аркуш чи навіть один рядок Святого Письма стає тим зерном, яке приносить стократний урожай.

В одному маленькому німецькому містечку продавали з молотка домашнє майно мешканця, який дуже заборгував. Серед майна була і велика Біблія. Цікавості до неї ніхто не виявляв. Та ось до торгу підійшов купець, який придбав Біблію за декілька пфенігів (німецьких монет). Вона була йому потрібна, але він вирішив використати аркуші Біблії як папір для обгортки. Звичайно, купець не думав і навіть не знав, яке велике значення має ця книга. Адже Сам Бог сказав: «Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається» (Ісаї 55:11).

У цьому ж містечку жив чоловік, якого постійно мучило сумління, бо він був винен у смерті людини. Удень і вночі чоловік не знаходив спокою. І якщо він чув слово «вбивця», йому здавалося, що це говорять чи кричать йому. Це слово завжди стояло перед його очима у вигляді розпечених літер.

Одного дня цей чоловік послав сина в магазин купити мила. Невдовзі той повернувся, несучи мило, загорнуте в аркуш старої книги. Батько взяв мило й повільно почав розгортати папір. Він звернув увагу на текст, надрукований на аркуші: «...Без пролиття крові немає прощення» (Євр. 9:22). Спочатку чоловік нічого не зрозумів. Безумовно, він дуже хотів отримати прощення і тому прагнув дізнатися, що це за книга і що ж надруковано далі.

Він знову послав сина до магазину. Цього разу той приніс аркуш, на якому було надруковано: «...Кров Ісуса [Христа], Його Сина, очищає нас від усякого гріха. Коли скажемо, що не маємо гріха, то самих себе обманюємо, і немає в нас правди. Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:7-9). Ці слова ніби освітили ясним світлом чоловікову душу. З неї немов упав важкий тягар. «Є прощення, є очищення!» – зрадів він. Цей чоловік тепер знав: якщо він визнає свою провину перед Богом, матиме очищення від усіх гріхів кров'ю Ісуса Христа.

Змучений докорами сумління, чоловік учинив так, як було надруковано на аркуші паперу. Таким чином, він віднайшов мир для свого серця. Ось так Слово Боже, хоч на вирваному аркуші, зробило його щасливим.

ЗРУЙНУЙТЕ ГЛУХІ СТІНИ

Різдво завжди асоціюється з чудесами. Та зовсім не обов'язково чекати, доки щось приємне впаде на вас із неба. Досить просто спробувати в якийсь момент порушити звичайний уклад життя. Одного разу не натиснути, наприклад, на спусковий гачок того самого механізму сварки, перетерпіти, порухувати до десяти і видихнути, не промовивши вже готового зриватися з язика злого слова.

Чи знаєте ви, що насіння майбутніх сварок закладене в кожному з нас із самого народження? Якоїсь миті просто спрацює внутрішній перемикач і ми, іноді навіть не розуміючи, самі починаємо орати ґрунт для конфліктів – із близькими, знайомими і незнайомими в соціальних мережах, сусідами по будинку, транспорту і т. д. Учені дослідили механізми сварок. Та чому тисячі років не вдається знищити ці механізми у свідомого і того, що прагне до добра та світла, «вінця еволюції», наука досі відповісти не може, на відміну від християнства.

Людам властиво сваритися. І в цьому є якийсь безглуздий парадокс: адже жодна людина на Землі, навіть дуже конфліктна, не скаже, що сварка є добром. Усі розуміють, що жити в мирі один з одним – добре, а сваритися – погано. Однак на практиці ми спостерігаємо зовсім іншу картину. Сварки входять у життя людини з тієї миті, коли вона починає активне спілкування з іншими. Особиста історія сварок починається для кожного з нас ще в дитячій пісочниці, коли ми не можемо поділити з іншими малюками лопатку, пасочку або іграшкову вантажівку. Мама і бабусі намагалися пояснити нам, що це недобре. Це саме згодом говорили вихователі в дитячому садку, а пізніше – учителі в школі. Проте життя свідчило про зворотне: чим старшими і розумнішими ми ставали, тим більше причин для сварок з'являлося в нашому житті і все більше зусиль потрібно було для того, щоб зберегти мир з іншими людьми. Навіть найближчі й кохані виявилися не застрахованими від конфліктів і сварок. Сваряться чоловіки та жінки, ворогують діти й батьки, а біблійна розповідь про початок сімейного життя людства починається зі страшного факту: первісток Адама і Єви став убивцею, а другий їхній син – його жертвою.

Нескінченні війни, утиски слабких, насильство, всеперемагаюча несправедливість, жорстокі злочини і не менш жорстокі покарання за них, образи, зради – ось загальний план людської історії.

Однак так само можна спостерігати і прагнення людей до миру, до дружби, до братньої єдності. То хто ж ми один одному за своєю природою – брати чи вороги? І де знаходиться той «перемикач», який перетворює доброзичливих людей на непримиренних супротивників?

ЧУЖІ ЛЮДИ

Нерідко сварка починається з розділення, з того, що людина або група людей раптом стають для тебе чужими. І не так уже й важливо, з якої причини це відбувається. Тому що причин може бути безліч, а результат розділення завжди один: ти перестаєш сприймати цих людей як своїх, проводиш межу між ними і собою, починаєш ставитися до них інакше. Тому так важливо зрозуміти, що ж керує нами при проведенні цієї межі. Іноді причини бувають дуже серйозними – обман, зрада, жорстока образа. Та значно частіше люди сваряться через такі дрібниці, що й самі потім не можуть зрозуміти, що ж відштовхнуло їх одне від одного. У Біблії сказано: «Почин сварки – то прорив води, тому перед вибухом сварки покин'я ти її!» (Прип. 17:14). Маленький струмочок, який почав розмивати греблю, простіше зупинити, ніж потік, що тече через зроблену ним пробоїну. Так само простіше зупинити себе ще на ранній стадії сварки, коли ми тільки збираємося провести цю фатальну межу. Однак у тому й проблема, що дуже часто ми навіть не помічаємо моменту, коли людина стає чужою для нас, коли її слова, учинки, записи в блозі ми раптом починаємо сприймати як ворожі.

І тут важливо знати про деякі психологічні механізми, які, як це не дивно, можуть підштовхнути нас до такого розділення всупереч нашій волі.

Я НЕВИНЕН!

Ось просте запитання: що ми думаємо про людину, коли вона не віддає нам вчасно гроші, узяті в борг? Напевно, це буде щось на зразок: «Ось і допомагай таким... Ось і вір його обіцянкам...». Ми можемо не проявляти цього зовні, проте в нас складеться певна думка про таку людину, і її оцінка в наших очах істотно впаде.

Та якщо раптом складеться так, що ми самі не зможемо повернути борг до призначеного часу, це викличе в нас зовсім інші думки й емоції: «Так, звичайно, недобре вийшло... Та це ж не тому, що я збираюся привласнити ці гроші. Просто на роботі затримують зарплатню... І штраф потрібно було заплатити... Я їх обов'язково віддам, тільки пізніше...».

Отже, у першому випадку ми схильні пояснювати поведінку людини її особистими якостями, але пояснюємо таку саму поведінку обставинами, якщо мова йде про нас самих.

Однак якщо мова йде про щось позитивне, наша оцінка змінюється: свій успіх ми неодмінно пояснюватимемо своїми позитивними якостями, талантом і наполегливою працею, а успіх

іншого більшою чи меншою мірою віднесемо до ситуації – просто пощастило людині.

У психології це явище називається фундаментальною помилкою атрибуції. Вона полягає в схильності людини пояснювати непристойні вчинки й поведінку інших людей їхніми особистісними якостями, а таку саму власну поведінку – зовнішніми обставинами. Якщо ж мова йде про гідні вчинки, то в цій формулі просто змінюються знаки: власна поведінка пояснюється особистими якостями, а вчинки інших – ситуацією.

Фундаментальна помилка атрибуції описує певне ірраціональне прагнення людини виправдати себе навіть у тих ситуаціях, які вона сама вважає неприпустимими для всіх інших. Тільки дуже уважні до свого внутрішнього світу люди здатні помітити в собі цю, здавалося б, очевидну упередженість в оцінках. У більшості ж випадків таке самовиправдання людина навіть не відстежує, автоматично створюючи ґрунт для потенційних сварок і суперечок.

У СТАНІ «ЕФЕКТУ»

Існує ще цілий ряд психологічних автоматизмів, які можуть визначати нашу поведінку й емоційний стан, створюючи сварку там, де ми начебто і не думали сваритися. Наприклад, так званий ефект первинності, коли перша інформація про незнайому людину стає для нас визначальною. У народі здавна вважають, що перше враження – найточніше. І хоч життя раз у раз спростовує цю сумнівну тезу, певна істина в ній є. Тільки тут слід говорити не про точність, а про силу впливу. Перше враження від знайомства з людиною найсильніше. І коли воно виявляється помилковим, змінити його непросто: наша психіка буде «чіплятися» за нього, відкидаючи цілком очевидні факти. Якщо людина здалася нам при першій зустрічі підозрілою, хитрою і лукавою, то й далі ми в кожній її дії будемо шукати лукавство, хитрість і обман.

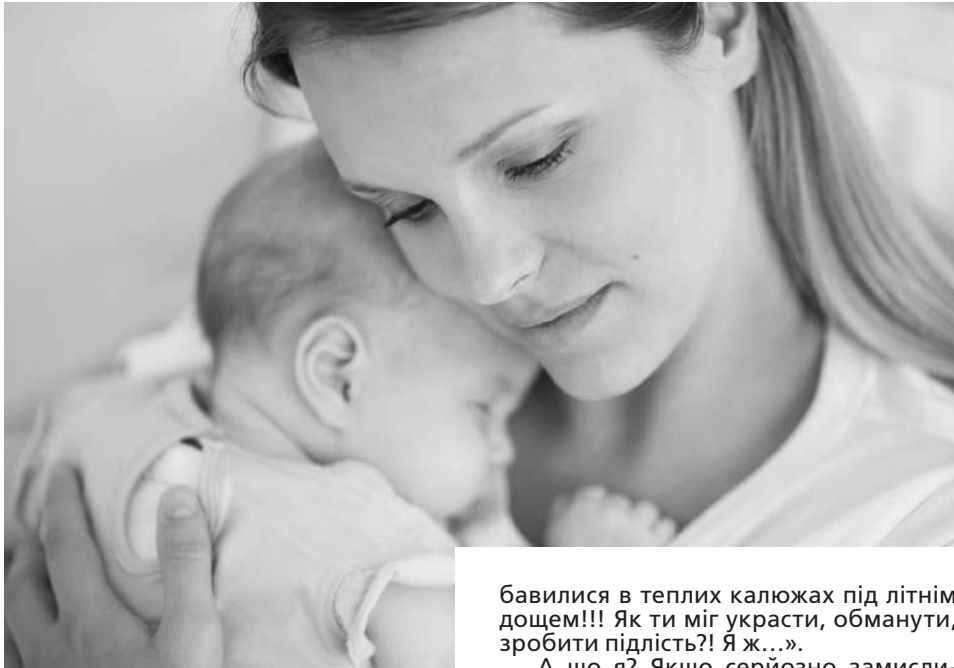
Щось подібне являє собою ефект ореолу – коли одна з якостей людини стає визначальною для оцінки її особистості в цілому. Так, Іван Тургенев лише одного разу побігав неспішно під час пожежі на пароплаві і протягом усього життя в очах суспільства був людиною богатуриною й нерішучою. Нікого не цікавило, що тоді він був лише вісімнадцятирічним хлопцем, якому не хотілося помирятися в такому юному віці. Навіть після смерті письменнику продовжували докоряти цим прикрим інцидентом.

А ще існує ефект авансування – коли до розчарування в людині призводить відсутність у неї позитивних якостей, які ми ж самі їй приписали раніше. Існує також ефект фізіогномічної редукції – коли за зовнішністю людини ми робимо якісь висновки про її особистість. Ефект очікування – це коли, вирішивши, що людина може погано вчинити з нами, ми мимоволі провокуємо її на поведінку, яку ми очікуємо від неї.

Перераховувати психологічні механізми, здатні привести людей до сварки, можна ще довго. Однак суть, напевно, вже зрозуміла: у нашій психіці є безліч «вмикачів», які спрацюють усупереч нашому бажанню. І контролювати їхній вплив на нас можна, лише знаючи про їхнє існування.

То звідки ж у людській душі взялися ці загадкові «вірусні троянські програми», що призводять до ворожнечі та сварок там, де люди навіть не збиралися конфліктувати? Тут психологічна наука замикає. Виявивши в людині всі ці ефекти, вона так і не змогла чітко пояснити причину їхнього виникнення. Очевидно лише, що все це якісь різновиди захисної поведінки, групової або індивідуальної, дуже схожі на аналогічну поведінку тварин у зграї. А тваринами керують прості, але дієві принципи – задоволення і страх. На жаль, у психологічних автоматизмах людини ми теж навряд чи знайдемо щось інше, крім цих двох «двигунів». У науці ця подібність людей і тварин пояснюється еволюційним шляхом розвитку. Однак у християнському віровченні можна побачити

ВІН З'ЯВИВСЯ...

Нарешті він з'явився! Чистий, невинний, беззахисний... Мій! Малюк, якого я виносила, вистраждала. Я тримаю його на своїх руках, відчуваю його ніжний подих, і здається, немає на землі щасливіших і ближчих за нас із малюком!

Потім прийдуть безсонні ночі, які теж принесуть радість; турботи і тривоги, його перша усмішка і перший крок; і пухкі губки шепчуть «мама»; і маленькі ручки обвивають мою шию. І це найдорожче у світі! Я твердо вірю, що нам із ним ніколи не буде погано: я присвячу себе йому, відкриваю для нього радості життя. Я читатиму йому найкращі казки, малюватиму блакитне небо і гратимуся з ним у теплих калюжах під літнім дощем! І він обов'язково (інакше просто не може бути!) виросте хорошою людиною, любитиме свою дружину, а його дружина любитиме мене, а я любитиму їх обох, а особливо моїх онуків...

І ось перший клас. Другий. Третій... І моя дитина – вже не моя... У неї є вчителі, друзі, знайомі. І хтось із них (який жаж!) виявляється для нього авторитетнішим і ближчим, ніж я. Мій син іде за цим «кимось», тягнеться до світу, до людей, не завжди хороших. А потім починається жах: зауваження вчителя в пошарпаному щоденнику, зухвалі слова та погані вчинки. Це так боляче! Стає страшно за його майбутнє. І я в розпачі кричу йому: «Я ж тебе цьому не вчила! Я читала тобі найкращі казки. Ми малювали блакитне небо і

бавилися в теплих калюжах під літнім дощем!!! Як ти міг украсти, обманути, зробити підлість?! Я ж...».

А що я? Якщо серйозно замислитися: хіба моя совість така вже чиста? Хіба завжди я чинила правильно? Хіба немає в цьому місті людей, яких я образила або обманула? І я ніколи вже їх не зустріну, щоб попросити вибачення. Чи не буваю я грубою й егоїстичною з найдорожчими мені людьми? Хіба мій язик – мій друг? Чи не буває так, що те, від чого я прагну вберегти свою дитину, займає чільне місце в моєму житті?

«Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що лише людина посіє, те й пожне», – говорить апостол Павло (Гал. 6:7). Уселенські закони, установлені Самим Творцем, існують і діють, хочемо ми того чи ні. Зло, вчинене нами, повертається, як бумеранг. Тільки часом він ранить наших дітей. І від цього нам ще більш боляче.

На жаль, мою дитину не виховують ні найкращі книги, ні чудові фільми, адже моє дитя дивиться насамперед на мене! Коли своїми вчинками я не поливаю добре насіння, яке сіяла в його душі, чи варто дивуватися, що воно засихає і гине?

Який сенс у наших міркуваннях про добро і зло, коли ми авторитетно вказуємо маленькій людині, що можна, а що ні, якщо вона бачить, як дорослі зневажають ці високі принципи у своєму житті?

Зазвичай люди думають так: «Ми вже такі, як є, а ось наші діти нехай будуть кращими!». Однак наші діти наслідують нашу поведінку! Отже, від нас залежить їхнє майбутнє. Недаремно кажуть: «Який батько, такий і син»; «Яблуко від яблуні недалеко падає».

Сім'я може і повинна стати першою школою примирення. Буває так, що зовсім маленька дитина, навіть чотири- або п'ятирічна, не може змусити себе сказати «пробач», коли вона винна. Тому батькам важливо бути дуже уважними і намагатися зробити так, щоб дитина не соромилася і не боялася, а зрозуміла, що визнання своєї провини – це благо і полегшення насамперед для неї самої. І звичайно ж, найкращим прикладом для цього є самі батьки. Якщо тато і мама під час сімейних сварок самі здатні сказати одне одному «пробач», дитина засвоїть таку модель поведінки без особливих проблем.

Однак найефективніший засіб від сварки – просто не розпочинати її.

ЯК ВБИТИ В СОБІ ЗВІРА?

Перший гріх розколов світ людини, як кинутий камінь розколює дзеркало. Відступивши від Бога, люди вже не могли зберегти єдність і між собою. Кожен опинився на своєму уламку колись єдиного простору любові. Будь-яка сварка – це розділення. Тому кожен з нас у ставленні до іншої людини завжди стоїть перед вибором – уподібнитися тварині чи уподібнитися Христу (подивившись на Його життя, ми не виявимо в поведінці Ісуса жодної дії психологічних механізмів, про які йшлося в цій статті).

Більше я не питаю, чому моя дитина так змінилася. Рано чи пізно це мало статися. Біблія пояснює це так: «Адже всі згрішили й позбавлені Божої слави»; «Нема праведного ні одного». Ці слова стосуються кожного, хто живе на Землі.

Наймудріша людина всіх часів Еклезіаст радить: «Пильнуй за ногою своєю...» (Екл. 4:17). І я прийняла рішення: прагнеш змінити когось – почни із себе. Я любитиму, коли хочеться зненавидіти. Я прощатиму, коли бажаю помститися. Я утримуватиму язика від злих слів, навіть якщо мені доведеться прикусити його! Щосили я намагатимуся чинити так, як каже мій Господь: чесно, справедливо і правильно, тому що я хочу пожати добрі плоди. Адже майбутнє моїх дітей залежить від того, як я живу сьогодні. І ще я твердо знаю, що втілити ці благі наміри в життя я не зможу без допомоги Того, Хто «за Своєю доброю волею викликає у нас і бажання, і дію» (Филп. 2:13).

Люди, немає долі! Немає фатуму, програми нашого життя! Існує вибір. Бог створив нас зі свободою волі. Те, яким ти будеш завтра, залежить від того, що ти вибираєш сьогодні. Якщо в наших будинках немає Божої любові, якщо там сварки, лайки, образи, егоїзм, то безсилі найкращі казки й найтепліший літній дощ...

Багато століть тому філософ Демокріт сказав: «Розсудливість батька є найдієвішим повчанням для дітей». Дякую тобі, мій Небесний Отче, за те, що Ти є любов і в Твоїй розсудливості мені ніколи не доведеться ні за сумніватися, ні розчаруватися!

Є. Ч.

Про Біблію

• У минулому люди ризикували життям, щоб читати Біблію. Сьогодні ти ризикуєш життям, якщо її не читаєш.

• Біблія – як парашут: вона не принесе жодної користі, доки закрита.

• Не відкривайте своє серце людині, яка не відкриває Біблію.

• Скаржитися на те, що Бог мовчить, коли твоя Біблія закрита, рівнозначне скаргам, що ти не отримуєш повідомлення, коли твій телефон вимкнений.

• Біблію можна порівняти зі світлом фар на лісовій дорозі. Світло не прибирає ями або повалені дерева з дороги, але допомагає побачити ці перешкоди.

• Біблія може поранити тебе правдою, але вона ніколи не буде заспокоювати тебе обманом.

• Біблія – унікальна книга. При читанні Біблії її Автор завжди з нами.

• Пил на Біблії – «іржа» на серці.

• Не говори, що Бог мовчить, поки на полиці Біблія в пилу лежить.

• Шкода, що інструкцію ми читаємо, коли вже все зламане, а Біблію – коли життя прожите.

• Біблія дає пульс духовному серцю.

• Біблія – це ковадло, об яке розбилися молоти скептиків.

• Або Біблія утримає нас від гріха, або гріх утримає нас від дослідження Біблії.

• Дію Слова Божого можна порівняти з водою: воно тече по закутках нашого розуму, змиваючи бруд і нечистоти тілесного мислення.

Для роздумів

«Проповіддю має бути наше життя, а не наші слова» (Т. Джефферсон).

«Той багато говорить, хто мало робить, а в кого зі справами все гаразд, той небагатослівний». «Самі будьте такими, якими б ви хотіли бачити інших людей» (А. Аміель).

«Щоб розбивати словом тверду скелю людського серця, потрібно на собі відчути, що значить мати розбите серце» (В. Ф. Марцинківський).

«Наші вчинки відображають те, ким ми є насправді; слова ж – тільки те, ким мали би бути» (С. Смайлс).

«Самозречення – означає відмовитися і залишити все, що перешкоджає постійній присутності Христа. Самозречення усуває перешкоди на шляху до постійного спілкування з Христом. Апостол Павло сказав: „Але виснажливо вправляюся і приборкую своє тіло, щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним“» (Д. Уїлкерсон).

Олександр Ткаченко

ШПАРГАЛКА ДЛЯ ТАТА

В одному з дитячих садків провели експеримент: психолог запропонував п'ятирічним дітям пограти в «доньки-матері». Дівчатка швидко розподілили між собою ролі мами, доньки і бабусі, проте ніхто з хлопчиків не погоджувався бути татом, у крайньому разі – тільки синочком або собачкою. Після довгих умовлянь один хлопчик погодився на роль батька. Він ліг на диван і сказав: «Дайте мені газету й увімкніть телевізор». Так він провів усю гру. На запитання психолога, що роблять мами й бабусі, усі діти, в тому числі й хлопчики, відповідали охоче і докладно. Про те, що роблять батьки, розповіли деякі: «ходять на роботу», «заробляють гроші», «сварять маму й мене», «карають».

Можливо, цей приклад не відображає реальну ситуацію зі стовідсотковою точністю, проте, погодьтеся, експеримент досить показовий.

Сучасний батько часто є для своєї дитини не другим чи партнером, а якоюсь недоступною, незрозумілою, нерідко винятково караючою інстанцією. Цілий день він проводить на роботі, а потім «з почуттям виконаного обов'язку» присвячує вечір особистим справам: телевізору, комп'ютеру або якимось домашнім клопотам. Матерям нерідко доводиться спостерігати, як спрагла спілкування дитина «кнамутеся кола» біля поглиненого своїми заняттями батька, але так і не наважується підійти. Таке відчуття, що між батьком і дитиною споруджений непроникний бар'єр з попереджувальним написом: «Обережно! Не до тебе!» І таке «відсторонене батьківство» в нашому суспільстві нерідко сприймається як норма.

Психологи опитували молодих татусів: скільки часу вони проводять зі своїми малюками і чи цікаво їм спілкуватися? Більшість чоловіків відповідала приблизно так: «Та що він розуміє! Ось підросте, тоді... А поки нехай мама з бабусяю доглядають». Що ж, цілком зрозуміла позиція. Та тільки найчастіше роки минають, а обіцяне «тоді» все не настає. Однак така установка на відчуженість згодом стає джерелом незрозуміння, недовіри й конфліктів. Утрачене в ранньому дитинстві спілкування з малюком (спільні прогулянки, ігри, бесіди) згодом позначається на взаєморозумінні між двома рідними людьми; більше того, нерідко в дитини зовсім відсутня довіра та прив'язаність до батька.

До речі, не зовсім зрозуміло, чому ігнорується загальновідомий факт, що для повноцінного та всебічного

розвитку і хлопчикам, і дівчаткам потрібне повноцінне спілкування і з татом, і з мамою.

Адже якщо мати асоціюється в дитині з ніжністю, ласкою і теплом, то батько – це своєрідний прихисток, джерело сили, яка дає дітям відчуття невразливості. Наявність близьких відносин з батьком формує в малюків необхідне для нормального розвитку почуття захищеності від усього, що може приховувати в собі небезпеку: грому, злої собаки, задержуваного сусідського хлопчиська... Відсутність батьківської любові й підтримки (як і материнської) незмінно призводить до розвитку комплексів і психологічної незадоволеності. Наведу уривок з однієї книги з психології: «Ті наші пацієнти, які росли без батька або без старшого чоловіка, розповідають (різними словами) про почуття, яке одні називали заздрістю, інші – тугою, треті – знедоленням, а дехто ніяк не називав, а розповідав так: "Коли Гена при зустрічі знову починав хвалитися: «А мені тато цукерок привіз і ще рушницю купить!» - я або повертався і йшов, або ліз битися. Пам'ятаю, не любив бачити Генку поруч із його батьком. А пізніше не хотів заходити в дім до тих, у кого є батько. А ось був у нас пастух – дід Андрій – жив на краю села. До нього я ходив часто, але тільки сам, без друзів...».

Багато дітей з тих, у кого не було близького старшого чоловіка, у підлітковому віці обростили гострими шипами перебільшеної схильності до самозахисту. Проявлялася хвороблива потреба захисту у всіх, хто не отримав його в ранньому віці.

Підліткові батько потрібен як старший друг, та вже не як захист, а джерело самоповаги. Сьогодні наші уявлення про функції старшого чоловіка в житті підлітка залишаються неправильними, примітивними: «Потрібний страх перед покаранням...», «Дати бременя, так нікому...». Досі ми підміняємо повагу страхом!

Страх певною мірою може стримувати деякі спонукання. Однак на страху нічого хорошого вирости не може! Повага – ось єдиний благодатний ґрунт, необхідна умова позитивного впливу старшого на підлітка. І цю повагу можна викликати, заслужити, але неможливо випросити, марно вимагати, ставити за обов'язок. Змусити поважати силою теж не можна. Насильством повага знищується. Адже ми хочемо, щоб наші діти мали почуття людської гідності. Отже, чоловік зобов'язаний частіше дивитися в психологічне й моральне дзеркало: чи зможуть діти поважати його? Що візьмуть від нього? Чи захоче його син бути схожим на нього?

Однією з прикмет нашого часу давно стало переважання жінок в усіх сферах діяльності, які активно формують особистість. Часом жінка просто мусить обходитися без чоловіка

і, безумовно, здатна навчити дітей рішучості, шляхетності й мужності. Однак бути чоловіком вона все-таки не може. Доведено, що навіть нетривала відсутність батька призводить до того, що в дітей (особливо у хлопчиків) починають розвиватися боягузтво, замкнутість, відособленість, упертість, агресивність. Якщо батьки не заповнюватимуть прогалини свого впливу в сімейних відносинах, виховання дітей виявиться неповноцінним.

Якою б гідною не була його мати, хлопчик може ідентифікувати себе тільки з чоловіком. Спостерігаючи за старшими хлопчиками та знайомими дорослими, він безпомилково вибирає жести, рухи й манери, властиві чоловікам. І насамперед копіює свого батька, до того ж не тільки спосіб його життя, а й світогляд. Якщо батько уважний і ніжний зі своєю дружиною, то син, одружившись, саме так ставитиметься до своєї обраниці. Коли батько відсторонюється від домашньої роботи, син переймає його звички. Силу, надійність, підприємливість і міцність духу хлопчики теж успішно сприймають від батьків. До речі, відомий дитячий психолог Бенджамін Спок вважає: якщо батько завжди нетерплячий і дратівливий у ставленні до дитини, син почуватиметься незручно не тільки в його товаристві, а й серед інших чоловіків і хлопчиків. Така дитина, найімовірніше, потягнеться до матері та перейме її манери й інтереси.

Хлопчиків необхідний душевний контакт з чоловіком, до того ж постійно. Якщо батько хоче, щоб його син виріс справжнім чоловіком, він повинен із задоволенням проводити з ним час, проявляючи до нього розуміння, довіру й повагу; ба більше, у батька із сином мають бути спільні заняття та свої маленькі секрети.

Однак дівчатка також потребують батьківської турботи. На відміну від сина, донька зазвичай не наслідує батька, але його схвалення надає їй впевненості в собі. Батько може похвалити гарне плаття або зачіску доньки, показувати, що цінує її думку, цікавитися її справами, іноді навіть радитися з нею про свої. З кожним роком пізнаючи свого батька все більше й більше, дівчинка готується до відносин з іншими чоловіками. На думку психологів, юнаки, з якими вона буде дружити, чоловік, якого вона полюбить, і навіть її подружнє життя багато в чому визначаються тими відносинами, які склалися в неї з батьком.

На жаль, сьогодні безліч чоловіків називає себе батьками, хоч насправді ними ніколи не були. Адже справжнє батьківство – це значно більше, ніж просто народження й матеріальне

забезпечення дітей. Це – відповідальність і справедливість, любов до дітей і посвячення своїй сім'ї. До речі, згідно з Біблією, саме чоловік несе відповідальність перед Богом за все, що відбувається з його родиною.

Ось декілька ключових пунктів, на яких базується справжнє батьківство.

1. Зацікавлення. Батько проводить час з дітьми, допомагає у вирішенні їхніх проблем, жертвує заради них своїми інтересами.

2. Постійність. Це емоційна витримка, виконання своїх обіцянок (батько повинен «тримати своє слово»), незмінність.

3. Поінформованість. Батько знає, що відбувається в житті його дітей, про що вони думають, що відчувають.

4. Турбота, що виражається у схваленні та підтримці.

Якщо, переглянувши цей список, ви виявили прогалини у своїх відносинах з дітьми, ще не все втрачено. Кожному, хто прагне стати справжнім батьком, завжди готовий допомогти Той, «від Якого має ім'я кожна родина на небесах і на землі» (Ефес. 3:15).

Євгенія Чернова

ЛЮБОВЬ

Когда в семье любовь царит,
Ее ничто не сокрушит,
Ее хранит и бережет
Своей рукою Сам Господь.

Бывают бури и ветра,
И наступает слез пора,
А если в вас любовь живет,
Она поддержит и спасет.

Но где в семье живет любовь?
В уютных уголках домов.
Она готовит всем обед
И вечером приносит плед.

Она укроет перед сном,
Своим поделится теплом,
Не осуждает, даст совет
И за слова несет ответ.

Не разозлится, не уйдет
И никогда не подведет.
Любовь надежна и верна.
Семья, что ею скреплена,
Всегда и через все пройдет,
Шагая за руку вперед.

В ней важен человек, не вещь,
Умеют здесь других беречь.
Что нужно, чтобы всем так жить?
Лишь без условия любить.

Инна Павленко

ФІНІКИ: КОРИСТЬ І ШКОДА

Фініки, мабуть, найбільш суперечливий продукт з усіх сухофруктів. Фініками можна поласувати, якщо захотілося солодкого, можна використувати як натуральні ліки від деяких захворювань, а можна просто вживати їх як корисну та смачну їжу.

КОРИСНІ ВЛАСТИВОСТІ ФІНІКІВ

Фініки багаті вітамінами групи В, а також А, С, Р, бета-каротином, ніацином, а також рибофлавіном і пантотеновою кислотою. Вони також мають високий вміст амінокислот, заліза, магнію, цинку, калію, фосфору, натрію, алюмінію, кадмію, кобальту, сірки, бору і марганцю. Фініки досить солодкі, вони містять глюкозу і фруктозу, а сахароза в них відсутня. Однак вони досить калорійні – у 100 г міститься 292 Ккал.

Завдяки такому набору корисних речовин регулярне вживання фініків сприяє виведенню надмірної рідини з організму, а також його очищенню від шлаків, позбавленню від зайвої ваги. Уживаючи фініки, ви набираєтеся сил і активізуєте розумову діяльність. Для цього достатньо з'їдати лише 10 фініків на день.

Людам із серцево-судинними захворюваннями, а також із серцевою недостатністю рекомендується включити в раціон фініки, адже вони стимулюють серцеву діяльність. Корисні фініки і при таких хворобах, як параліч лицьового нерва, хронічна втома. Велику користь ці диво-плоди принесуть вагітним жінкам і тим, які годують грудьми. Вони сприяють полегшенню положів і виробленню першого грудного молока. Вважається, що фініки сприяють довголіттю і підвищенню імунітету, запобігають раку, а також зміцнюють печінку й нирки.

При анемії та хронічній втомі потрібно в літрову банку покласти 10 фініків, 1 ч. л. імбиру, дрібку шафрану і кардамону на кінчику ножа. Банку закрити і поставити в тепле місце на два тижні. Потім уживати по одному фініку щоранку. А при газоутворенні в шлунку й кишечнику фініки вживають з меленим чорним кмином. Фініковий відвар з рисом допомагає при дистрофії. Від мігрені допоможуть 50-100 г фініків щодня. А при нервових розладах фініки запивають склянкою молока. Щоб позбавитися від виснаження або худорлявості, фініки їдять з будь-якими горіхами.

У косметології фініки не використовуються, однак вони сприяють поліпшенню стану шкіри й волосся.

Досить широко використовують фініки в кулінарії. Їх додають до кондитерських виробів, фруктових салатів, з них роблять мед і цукор. Також з фініків готують компоти й киселі.

СКІЛЬКИ ФІНІКІВ МОЖНА З'ЇДАТИ НА ДЕНЬ

Кажуть, війська Олександра Македонського не ставили запитання, скільки фініків можна з'їдати на день. Доблесним воїнам просто видавали жменю, щоб вони, успішно долаючи труднощі, крокували пустелею. Та ви ж не на марш-кидок зібралися?

У різних джерелах фігурує цифра не більше семи штук на день для тих, що худнуть, і не більше повної жмені для всіх інших. Чи може переїдання фініків бути небезпечним? Це залежить від здоров'я людини. Фрукти у великій кількості можуть викликати здуття живота і метеоризм, особливо якщо ви схильні до цих проблем, і здатні істотно підвищити рівень цукру в крові. Тому їх слід вживати в дуже обмеженій кількості при цукровому діабеті і захворюваннях шлунково-кишкового тракту.

А як уживати не натуральні фініки, а ті, що з глюкозним сиропом? Якщо ви здорові, можна їсти їх у невеликій кількості, не забуваючи про те, що це цукерки, а не смачна та здорова їжа. ВООЗ не рекомендує їсти їх частіше двох разів на тиждень.

ЯК ПРАВИЛЬНО ВИБРАТИ ФІНІКИ

Вибір натуральних фініків може стати складним завданням. Прочитайте склад на упаковці плодів. Ви дуже здивуєтеся, адже фруктозний сироп, глюкозний сироп або просто цукор міститься мало не в кожній пачці. Однак не в'ялені на сонці, а зварені в сиропі

плоди дуже легко визначити за зовнішнім виглядом. Вони зазвичай соковиті та мають блиск.

Звичайні медові фініки трохи м'якші. Більшість сортів експортується в картонних коробках з дірочками, жодних пакетів, що шурхотять, лише папір. Якісні фініки ніколи не виглядатимуть як злипла грудка.

Слід звернути увагу і на те, яка щільність самого плоду. Хороші фініки нагадують пюре в щільній глясовій оболонці. Це означає, що вони стиглі й солодкі.

Варто також пам'ятати, що в'ялені природним способом фініки зберігають усі вітаміни, чого не скажеш про варені.

РЕЦЕПТИ З ФІНІКАМИ

ФРУКТОВИЙ ДЕСЕРТ З ФІНІКОВИМ КОРЖЕМ

Вам знадобиться 200 г медових фініків, 1 ст. л. рисового борошна, будь-які сезонні фрукти, трохи ванілі, агар-агар або інший драглетувач. Фініки подрібніть блендером з рисовим борошном. Викладіть на дно круглої форми для пирогів і охолодіть протягом 3-4 годин. Фрукти наріжте, агар-агар замочіть, додавши до рідини зі спеціями. Розкладіть фрукти на фініковому пюре і залийте желе. Залиште застигати на 3-4 години.

ФІНІКОВЕ МОРОЗИВО

Вам знадобиться 100 г фініків, 200 г крем-сиру, 1 ст. л. ряжанки. Усі інгредієнти подрібніть в однорідну масу потужним блендером. Викладіть у форми для морозива або десертів і заморозуйте протягом 3-4 годин.

Важливо знати

Незважаючи на їхню унікальність і користь, з фініками слід бути обережними. При цукровому діабеті не можна зловживати ними і обов'язково потрібно відстежувати рівень цукру в крові, якщо вони є в раціоні. При ожирінні краще утриматися від їхнього вживання. Також не можна включати в раціон фініки при загостренні захворювань шлунка. Зловживання може призвести до головного болю, підвищення кров'яного тиску, порушення функцій печінки та селезінки. Тому якщо їсти фініки кожен день, то не більше 10 штук. Не рекомендується вживати ці сухофрукти з цитрусовими і помідорами. Не бажано їсти фініки пізніше, ніж за 2-3 години до сну, адже вони довго перетравлюються. Та ще краще не вживати їх у період з 19.00 до 6.00 – у цей час вони принесуть мало користі.

Вітаміни та мінерали, що містяться в фініках (100 г)

Вітаміни					
РР	В ₁	В ₂	В ₅	В ₆	Е
0,8 мг	0,05 мг	0,05 мг	0,8 мг	0,1 мг	0,3 мг
Мінерали					
Кальцій	Магній	Натрій	Калій	Фосфор	Залізо
65 мг	69 мг	32 мг	370 мг	56 мг	1,5 мг

ШКОЛА БІБЛІЇ
ГОЛОВНА ОСВІТА ЖИТТЯ

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Сила відродження» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Небесна перлинка» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН

- «Когда любовь возвращается домой» (рос.)

Замовляй безкоштовний курс для себе або своєї сім'ї

0 800 30 20 20 (*безкоштовно з мобільних та стаціонарних телефонів України)

Пройди інтерактивний курс вивчення Слова Божого на сайті **bible.ua** та **ОТРИМАЙ ПОДАРУНОК**

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

РАДІО ГОЛОС НАДІЇ

Радіо «Голос Надії» — це промінь надії у кожен дім та в кожне серце!

radio.hope.ua

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті **24/7** radio.hope.ua
- Через додатки для Android та iOS
- Через TuneIn, SmartTV
- В офлайн-режимі через подкасти
- На УР-1 **НД 06:52 / СР 23:18**
- УР-2 **ПН 21:55 / ВТ 21:45**

Завжди на зв'язку **0 800 30 20 20**

РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ...

Hope.UA
телеканал Надія

ПРОБЛЕМА

ЧТ 19:00

з новими ведучими

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

Теперь мы в App Store

Приложение: «LifeSource»

Ваши любимые книги всегда под рукой

Наша адреса

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: доктор богослов'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошко
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Юлія Щербак, Людмила Шаповал
Дизайн та верстка: Артур Антер
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; **тел.:** (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003